

Arrest

**nr. 67 447 van 28 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1. de stad Kortrijk, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen**
- 2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 9 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk van 11 maart 2011 waarbij zijn aanvraag tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. VERHAEGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2009 dient verzoeker bij de stad Kortrijk een aanvraag tot verblijf in, met toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet.)

Op 11 maart wordt door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Gelet op artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Het verzoek om toelating tot verblijf,
ingediend op 22.02.2011
door A. N. D.*

geboren te (...) , op (...)

van Congo Dem.Rep. nationaliteit is onontvankelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, meer bepaald (bijlage 15)

- Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten : een visum*
- Een attest van immatriculatie is geen toelating of machtiging tot een verblijf in het Rijk van maximaal 3 maanden overeenkomstig titel I, hoofdstuk II van de wet van 15.12.1980, zoals wordt aangehaald in artikel 25/2 van het KB.*
- Hoofdstuk II van de wet vraagt immers (artikel2): documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een KB een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België enz...*
- Het attest van immatriculatie van betrokkene werd afgeleverd in het kader van een asielaanvraag. Enkel artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 voorziet een uitzondering voor asielzoekers in verband met het voorleggen van een identiteitsdocument. Betrokkene toont eveneens geen uitzonderlijke omstandigheden aan die het haar onmogelijk maken om terug te keren naar het thuisland om daar het vereiste visum aan te vragen (artikel 12bis van de wet van 15.12.1980). Het simpele feit dat betrokkene asiel heeft aangevraagd, vormt op zich geen uitzonderlijke omstandigheid in die zin...”*

2. Over de rechtspleging

2.1. De tweede verwerende partij wijst erop dat de beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk en zij terzake geen enkele bevoegdheid heeft. Ter ondersteuning van haar standpunt verwijst de tweede verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.2.1. Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

(...)

§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling dan inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.”

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 68-69) blijkt duidelijk dat, behoudens wanneer de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vraagt uitzonderlijke omstandigheden inroept, het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokken vreemdeling verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de memorie van toelichting wordt immers gesteld dat “(de) aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in (artikel 12bis,) § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen” en wordt verder verduidelijkt dat in het geval van de indiening van de aanvraag door een vreemdeling die verklaart zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de nodige binnenkomstdocumenten aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post “het gemeentebestuur zelf geen uitspraak (mag) doen over de ontvankelijkheid van de aanvraag en (...) de zaak onverwijld (moet) doorgeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die de door de vreemdeling ingeroepen argumentatie onderzoekt.”

De bevoegdheidsverdeling tussen het gemeentebestuur en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid met betrekking tot het ontvankelijkheidsonderzoek in het kader van de aanvragen die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zijn ingediend, wordt trouwens ook in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (BS 4 juli 2007) duidelijk omschreven. In deze omzendbrief wordt evenzeer bevestigd dat het gemeentebestuur in beginsel het ontvankelijkheidsonderzoek dient door te voeren en dat enkel in het geval de aanvrager uitzonderlijke omstandigheden inroept het gemeentebestuur “na woonstcontrole (...) de aanvraag, de overgelegde documenten en een bewijs van identiteit van de aanvrager onverwijld naar de Dienst Vreemdelingenzaken –bureau gezinshereniging– artikel 10 (stuurt), die een beslissing zal nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

Artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt voorts onder meer het volgende:

“(…)

§2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.

Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13 kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.

§ 3. Indien de in artikel 12bis, § 4, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 3° van dezelfde bepaling, verklaart de minister of zijn gemachtigde dat zijn aanvraag onontvankelijk is en het gemeentebestuur geeft hem kennis van deze beslissing door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.

“(…)”

2.2.2. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker zich bij zijn aanvraag heeft beroepen op uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de voorgaande bepalingen. Derhalve was uitsluitend het gemeentebestuur bevoegd om de bestreden beslissing te nemen en blijkt uit de bestreden beslissing dat dit bestuur ook effectief deze bevoegdheid heeft opgenomen.

Er kan derhalve worden ingegaan op de vraag van de tweede verwerende partij om buiten de zaak te worden gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel wordt de schending opgeworpen van de artikelen 12*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker citeert de bestreden beslissing en stelt dat de verwerende partij, waar zij deze baseert op het gebrek aan visum, geen rekening heeft gehouden met artikel 12*bis*, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat men in de gemeente van de verblijfplaats de aanvraag mag doen wanneer men zich in buitengewone omstandigheden bevindt. Verzoeker is in dat geval: hij heeft een asielaanvraag ingediend, wat inhoudt dat men niet kan terugkeren naar het land van herkomst aangezien men daar vertrokken is uit angst voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Zolang de asielaanvraag niet definitief werd afgewezen dient men dus rekening te houden met deze buitengewone omstandigheid, men kan immers onmogelijk eisen van iemand die zijn land uit vrees voor vervolging is ontvlucht zou terugkeren naar dit land louter om aan administratieve eisen te voldoen. De verwerende partij kan onmogelijk voorhouden dat zij niet op de hoogte was van deze buitengewone omstandigheid aangezien zij zelf in haar beslissing aanhaalt dat de verzoekende partij een asielaanvraag hangende heeft. Het attest van immatriculatie is het enige document dat verzoeker kon voorleggen.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, hij citeert ze zelfs, en hij voert niet aan, laat staan dat hij aantoonde, dat deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoeker het niet eens is met de door de verwerende partij opgegeven motieven, zodat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert in het licht van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Uit artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet, zoals reeds hiervoor aangehaald, volgt dat een vreemdeling zijn aanvraag om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op grond van één van de gevallen voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Enkel indien de vreemdeling zich in de uitzonderingsgevallen van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet bevindt, *in casu*, in buitengewone omstandigheden, en hij dit kan aantonen, kan worden afgeweken van de algemene regel en kan de aanvraag worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats in België.

3.5. Verzoeker doet in essentie gelden dat geen rekening werd gehouden met het 3° van de voormelde bepaling waarin wordt gesteld dat men de aanvraag in de gemeente mag doen wanneer men zich in buitengewone omstandigheden bevindt. Zolang zijn asielaanvraag niet definitief werd afgewezen, zo stelt hij, kan men onmogelijk eisen van iemand die zijn land uit vrees voor vervolging is ontvlucht, dat hij zou terugkeren om aan administratieve eisen te voldoen.

3.6. In eerste instantie blijkt niet uit de stukken van het dossier dat verzoeker zich bij zijn aanvraag zou hebben beroepen op uitzonderlijke omstandigheden, zoals voorzien in artikel 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet. Alleen al om die reden kan zijn betoog niet worden aangenomen. Indien hij van oordeel zou zijn geweest dat hij in aanmerking kwam voor deze uitzonderingsregeling, dan kon minstens van hem worden verwacht dat hij dat duidelijk te kennen zou hebben gegeven aan het bestuur. Immers geldt de zorgvuldigheidsplicht niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokken aanvrager (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Voorts, en ten overvloede, blijkt dat de verwerende partij, in het kader van het onderzoek naar de door verzoeker voorgelegde documenten, heeft verwezen naar de asielaanvraag van verzoeker, daarbij stellende dat het simpele feit dat betrokkene asiel heeft aangevraagd op zich geen uitzonderlijke omstandigheid in die zin vormt. Verzoeker geeft bij de uiteenzetting van zijn middel enkel blijk van een andere beoordeling van dit gegeven, doch toont daarmee geenszins aan dat dit motief in de bestreden beslissing wijst op een kennelijk onredelijk handelen van de verwerende partij, mede gelet op het feit dat de beslissende administratieve overheid er niet toe is gehouden de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden en evenmin voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Overigens, waar verzoeker erop wijst dat de vereiste van terugkeer naar het geboorteland onverzoenbaar is met zijn persoonlijke situatie, kan er niet aan worden voorbijgegaan dat hij hieromtrent geen enkele toelichting verschaft, hetgeen des te meer klemmt nu uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat met een arrest nr. 53.193 van 16 december 2010 de Raad hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verzoeker brengt geen gegevens bij die de Raad ertoe zouden nopen dit arrest niet te beschouwen als zijnde een definitieve afwijzing van zijn asielaanvraag –gegevens over een eventueel cassatieberoep, laat staan een toelaatbaar bevonden cassatieberoep worden niet bijgebracht- zodat zijn argumentatie dat, zolang de asielaanvraag niet definitief werd afgewezen, men dus rekening moet houden met de buitengewone omstandigheid dat hij er één had ingediend uit vrees voor vervolging, *in casu* evenmin opgaat.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.7. Ten slotte, wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, wordt dit beginsel slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, maakt verzoeker een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.8. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS